

Μοι ἀπήνθουνεν ἄλλας τινὰς ἐρωτήσεις, καί, ἐπὶ τέλους, ὡς νέος Πόντιος Πιλάτος, εἶπε:

— Δὲν εὐρίσκω ἀμάρτημα εἰς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Ἀφήσατέ τον.

Ἐπῆρα τὰ χειρόγραφέ μου καὶ ἔτρεξα πρὸς τὸ γραφεῖον τῆς ἐφημερίδος.

Πρῶτος, ὃν εἶδον, ἦτο ὁ ἀρχισυντάκτης.

— Ἴδού με! — τῷ ἐφώνησα ἐξ ἀποστάσεως εἴκοσι βημάτων, δεικνύων εἰς αὐτὸν τὸ χειρόγραφον.

— Εἶνε ἀργά — μοι ἀπήντησε τὸ θηρίον· τὸ φύλλον εἶνε εἰς τὸ πιεστήριον.

Ἵλιγου δεῖν ἐλιποθύμουν. Ἄλλὰ ὁ διευθυντῆς εὐσπλαγχνισθεὶς τὴν θέσιν μου, μὲ παρηγόρησε λέγων.

— Δώσατέ μου τὸ ἄρθρον σας· θὰ καταχωρισθῆ εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ἡ ἐφημερίς ἐκείνη . . . εἶχε παύσει ἐκδιδόμενη.

Ἐὰν κατὰ τὴν φοβερὰν εἶδησιν δὲν ἔτρελλάθην, τοῦτο ἀποδεικνύει ὅτι ἤμην ἤδη τρελλός!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΦΡΑΒΑΣΙΑΝΗΣ

ΤΟ ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΟ

ΚΑΙ Η ΘΕΙΑ ΠΡΟΝΟΙΑ

Σ' ἐν ἔρημο χαλαίπεδο
Μικρὸ παιδί κοιμάται,
Κρύος βορηᾶς τριγύρω του
Ὡσὰν θεριὸ βρυχᾶται,
Τὸ χιόνι πέφτει ἐπάνω του,
Σὰν φύλλο τρεμουλιάζει,
Ὁ Χάρος τ' ἀγκαλιάζει,
Κοντεύει νὰ σβυσθῆ.

Μὲ τὸ βραχνὸ μурμουρίσμα,
Ποῦ γιὰ φωνὴ τοῦ μένει,
Προσεύχεται ἀσυνάρτητα,
Σταυρὸ τὰ χέρια δένει·
Κουβαριασμένο στέκεται
Καὶ καρτερεῖ βοήθεια,
Ὅχι ἀπ' ἀνθρώπου στήθεια
Ἄλλ' ἀπ' τὸν οὐρανό.

Κι' αὐτὸς ὅπου σπλαγχνίζεται
Καὶ τὸν ληστή στὸ ξύλο,
Ποῦ προστατεύει ἄγρυπνα
Τὸν μύρμηγκα, τὸ φύλλο,
Τρία σκυλάκι' ἐφώνησε
Κι' ἦλθαν ὀλόγυρά του
Κ' ἐπλάγιασαν σιμά του
Καὶ τοῦδιδαν ζωή.

Ἡ νύχτα ὅλη ἐπέρασε,
Τὸ χάραγμα σιμώνει
Κ' ἐξημερώθη τ' ἄχαρο
Χωσμένο μὲς τὸ χιόνι,
Ἄλλὰ τοῦ Χάρου ἐξέφυγε,
Τὸ λύτρωσαν τὰ ζῶα,
Μαζὺ μ' αὐτὰ τὰ ἄθῶα,
Ἐξύπνησε κ' αὐτό.

Εἰπέτε τώρα, ὦ! εἰπέτε μου,
Θηρία χῶρις ταῖρι
Ἐνίκησε ἡ σκληρότης σας
Ἡ τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι;
Ἔσεῖς τὸ λησμονήσατε
Κ' ἐκεῖνος τὸ θυμήθη
Θνητὸς δὲν τὸ ἐλυπήθη
Καὶ τὸ σπλαγχνίσθη αὐτός!!

ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΛΟΥΖΗΣ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΟΥΜΟΥΝΔΟΥΡΟΣ

Ὁ Ἄ. Κουμουνοῦρος ἐγεννήθη ἐν Μεσσηνίᾳ περὶ τῷ 1817, ἀπέβίωσε δὲ τῇ 25 Φεβρουαρίου 1883. Ἡ οἰκογένεια αὐτοῦ κατήγετο ἐκ Μάνης, τῆς ὁποίας πολλοὶ τῶν προγόνων αὐτοῦ ὑπηρετήσαν καὶ ἐθυσιάσθησαν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Εἰς τὸν ἐνεργὸν βίον ἀνεφάνη ὁ Κουμουνοῦρος ἀπὸ τοῦ 1841, ἀπὸ τῆς μεταπολιτεύσεως ὅμως ἐνεφανίσθη ὡς ἐν τῶν κυριωτέρων ὁρῶντων προσώπων τῆς πολιτευομένης ὁμάδος μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ. Ὁ Ἀλέξανδρος Κουμουνοῦρος ἐγένετο ὑπουργὸς δεκαοκτάκις, ἤτοι πεντάκις ὑπουργὸς ἀπλοῦς πρὸ τῆς μεταπολιτεύσεως καὶ ἐπὶ τῆς Μεσοβασιλείας, καὶ δεκάκις πρωθυπουργὸς ἀπὸ τοῦ 1865 καὶ ἔξῃς, συμμετασχὼν ἐτι καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ ὑπουργείου τοῦ 1877.

Τὰ παράσημα δι' ὧν ὁ Κουμουνοῦρος ἐκοσμεῖτο καὶ ἄτινα ἐφέροντο κατὰ τὴν κηδεῖαν ἐπὶ προσκεφαλαίων εἰς τὸν ἀριθμὸν 10.

Ὁ Ἄλ. Κουμουνοῦρος ἐνυμφεύθη δις καὶ τὸ μὲν πρῶτον συνοικέσιον συνῆψε τῷ 1845 λαβὼν σύζυγον Αἰκατερίνην τὴν θυγατέρα Κωνστ. Μαυρομιχάλη, τοῦ φονεύσαντος τὸν Καποδίστριαν, ἐξ ἧς ἔσχε δύο τέκνα τὴν Μαρίαν, ἀποβιώσασαν, καὶ τὸν Κώσταν, τὸ δὲ δεύτερον, τῷ 1850 λαβὼν σύζυγον τὴν θυγατέρα τοῦ Περρωτοῦ Εὐθυμίαν.

Ἡ κηδεῖα τοῦ Κουμουνοῦρου ἐγένετο μεγαλοπρεπεστάτη. Πάντα τὰ καταστήματα καὶ αἱ ἰδιωτικαὶ οἰκίαι ὁπόθεν διηλθεν ἡ πομπή καὶ ἄλλαι πολλαὶ εἰς ἕτερα τῆς πόλεως μέρη κείμεναι ἦσαν πενθίμως διακεκοσμημέναι διὰ μελανῶν παραπετασμάτων. Ὑπελογίζοντο δὲ πάντες οἱ ἐν τοῖς διαφόροις σημείοις τῆς πόλεως παρευρεθέντες θεαταὶ εἰς 50,000.

Ἡ κηδεῖα ἤρξατο τῇ 11 ὥρᾳ καὶ διήρκεσε μέχρι τῆς